

ספרי' – אוצר הספרים – ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

חיי שרה

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ב

(תרגום חפשי)

יוצא לאור על ידי

„מכון לוי יצחק“

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ותשע לבריאה
שנת הקהל

לזכות

הת' ישראל דוד שי'

לרגל היכנסו לעול המצוות, בש"ק פ' חיי שרה, כ"ד מ"ח,

הי' תהא שנת סימן טוב

ולזכות אחיו שיחיו

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולינה שיחיו ציקמאן

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

חיי שרה

א. פרושי רש"י לדברי התורה על שנות חיי שרה, אברהם וישמעאל

בפרשתנו מספרת התורה על מספר שנות חייהם של שרה, אברהם וישמעאל: בתחילתה! – ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, ובסופה – ,ואלה ימי שני חיי אברהם... מאת שנה ושבעים שנה וחמש שנים², ,ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה ושלושים שנה ושבע שנים³.

בפירושי רש"י על התורה רואים כאן דבר מופלא: למרות שבכל שלושת המקומות כתובות המילים, "שנה", "שנים" הן במספר המאות, הן בעשרות והן באחדות, שונה פירוש רש"י בכל אחד מהם, כדלהלן:

על שנות שרה! הוא מפרש: „לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל לומר לך שכל אחד נדרש לעצמו“, שמכך לומדים „בת ק' כבת כ' לחטא... ובת כ' כבת ז' ליופי“;

אצל אברהם² אומר רש"י „בן ק' כבן ע' ובן ע' כבן ה' בלא חטא – כלומר, נלמד מכאן ענין אחד בלבד⁴, שבהיותו בן ק' היה אברהם „בלא חטא“ כבן ע' וכבן ה', ולא כאצל שרה,

ששם נלמדים שני ענינים – בלא חטא, ויופי – „כל אחד נדרש לעצמו“;

ואילו אצל ישמעאל³ אין רש"י מסביר כלל מדוע „נכתב שנה בכל כלל וכלל“!

מפרשי רש"י⁶ דנים כאן בהרחבה גדולה על האופן שבו ניתן ליישב את השינויים הללו בדברי רש"י, אבל בנוסף לקשיים השונים שישנם על כל אחד מן התשובות, מתעוררת כאן שאלה כללית:

כיוון שהענין כלל איננו פשוט, עד אשר לכל אחד מן המפרשים יש הסבר אחר, הרי צריך היה רש"י, המפרש את הפסוקים גם ל„בן חמש למקרא“, לכתוב את פירושו בצורה ברורה, שתהיה מובנת, כך שלא יישאר ספקות בכונתו.

הכרחי אפוא לומר שכונת רש"י בפרוש הדברים מובנת באופן ברור ממילותיו, ואין כל צורך להוסיף על כך הסברים.

ב. מעלת אברהם „בן ק' כבן ע'“ כתובה בפרוש בתורה

ההסבר לכך הוא:

מדברי רש"י לגבי שרה, ש„לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל“ לומר לך שכל אחד נדרש

- 1) כג, א.
- 2) כה, ז.
- 3) שם, יז.

4) במפרשים (דברי דוד להט"ו ריש פרשתנו. וראה גם משכיל לדוד שם – דלא כברא"ם שם ד"ה שני ח"ש) שלא הביא רש"י ענין היופי גבי אברהם כי באיש לא שייך מעלה זו – אבל אינו מתורץ מה שדורש רש"י רק ענין אחד? ומיש במשכיל לדוד שם (וראה ט"ו שם באר"א) שיש ב' ענינים ב„בלא חטא“ – שמענישים בדי שמים (ע"פ פרש"י בראשית ה, לב) ובדי אדם, ע"ש (וראה בארוכה השקו"ט ברא"ם ושאר מפרשי רש"י שם) – אינו מורונו כלל ברש"י, והו"ל לרש"י לפרש כן בהדיא (כדלקמן בפנים). ואכ"מ.

5) וכן אינו מפרש: בשנות יצחק (וישלח לה, כח), יעקב (ויחי מז, כח. ובטו"ט), יוסף (שם בסופו ובשינוי). ולהעיר שגם אינו מפרש למה לא נכפל באברהם וכו' ע"ד שנכפל בשרה „שני חיי שרה – כולן שווין לטובה“.

6) ריש פרשתנו. – וברמב"ן שם מסיק, ואין מדרשו זה („בת ק' כו"ל נכון“).

7) לשון המשנה – אבות פ"ה מכ"א (בסידור אדה"ז – מכ"ב).

8) דלא כמ"ש ברע"ב ורא"ם (ד"ה בת ק' וד"ה שני ח"ש) ריש פרשתנו, שההיקש „בת ק' כו"ל נלמד ממש"ו אח"כ „שני חיי שרה“ (וגבי אברהם נלמד מיתורא דקרא, ואלה

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחות הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלמה".

מעייני חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות קהילות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א

מדור מיוחד לספרים וחוברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ולפי זה מובן בפשטות שזו היתה מעלתו של אברהם, שהיה „בן ק' כבן ע'": למרות שהגיל להולדת ילדים היה אז „בני ע'", לא היתה „תשות כח" זו אצל אברהם¹³, אשר גם בהיותו „בן ק'", הוא נשאר בענין זה „כבן ע'¹⁴ (כפי שרואים, שהוא הוליד את ישמעאל בהיותו בן פ"ו שנים¹⁴).

(לפי זה יובן טוב יותר פירוש הש"י על „הלבן מאה שנה יולד", שאין זאת תמיהה, כיצד הוא יוכל ללדת בגיל מאה שנה, אלא זוהי „תמיהה קיימת" – אמר בלבו הנעשה חסד זה לאחד מה שהקב"ה עושה ליי").

אך לא כך היה אצל שרה, אשר „הדל להיות לשרה אורח כנשים¹⁵, והיא לא יכלה ללדת ילדים בדרך הטבע¹⁶, ואצלה¹⁷ היה הכרח

בכתבו „בני ס'". ובפרט שמתמך על הדורות „שמנח ועד אברהם" ואין שם זכר לשישים.

ואולי מקורו „ויצחק בן ס' שנה בלדת אותם" (תולדות כה, כו), ותו לא (מצינו שהתפללו יצחק ורבקה. ודווקא. ולהעיר מ„אחת לס' או לע' שנה" (כריתות ו, ב. ירוש' יבמות פ"ח ה"ג).

* (13) להעיר מרש"י יש לך יו, כד. והי' מתיירא שהי' זקן – אבל אין מזה ראי' לגבי תשות כח בנוגע להולדת בנים.

(14) לך טו, טז.

* (14) בבראשית וזטא (ירושלים, תשכ"ב) עה"פ: „בן מאה כבן שבעים לנו". אבל ע"ד הפטש לא מצינו שהנוי פשוט בכך שבעים (ובפרט ע"פ פרש"י שאו הפסיקו ללדת) יותר מבן ק'.

(15) וירא יח, יא. – ולהעיר שאף שבתחילת הכתוב נאמר „ואברהם ושרה זקנים", בסיום הפסוק נמוסף ש„הדל להיות לשרה גו", אבל לא נמוסף באברהם ענין עד"ו – של תשות כח וכיו"ב.

(16) ואף שבלאה"כ הרי היתה עקרה (נת, יא, ל) – אין הכרח שידעה עד"ו (ע"פ דרך הפשט – משא"כ למד' (יבמות סד, ריש ע"ב) דאילונית היתה, דניכרת בסימנים. וראה לך טו, ב: עצרני ה' מלדת גו' אולי אבנה ממנה.

(17) ע"ד הדרש גם אברהם ה' עקר (יבמות שם, א. ועוד)

(* ובכתי' רש"י שתח"י (וכן בדפוסים הראשונים דפרש"י) ליתא „בני שישים" (בדפוס א' (הרב כתי' שתח"י), בני שלשים ובני שבעים; בכמה כתי' – רק „בני שבעים"; ובדפוס טי „בני שלשים ובני ארבעים").

לעצמו בת ק'... לחטא... ליופי... מובן מאליו, שגם מאוחר יותר, כאשר אצל אברהם „נכתב שנה בכל כלל וכלל" צריך כל כלל להיות „גדרש לעצמו", ולומדים מכאן שני ענינים⁹.

מובן, אפוא, מאליו, שבדברי רש"י אצל אברהם „בן ק' כבן ע'" אין הוא מתכוון למסקנה הנלמדת מכאן בהמשך – „בלא חטא", אלא למסקנה נפרדת, נוספת¹⁰. ורש"י אינו מסביר מה נלמד מ„בן ק' כבן ע'", מפני שהחידוש הנלמד מכך כתוב בפרוש בפסוק:

כאשר אמר הקב"ה לאברהם, שיוולד לו בן משרה, נאמר בתורה¹¹: „ויאמר בלבו הלבן מאה שנה יולד..." – אברהם תמה על האפשרות ללדת ילד בגיל מאה שנה, כפי שמפרש שם רש"י¹², ש„בימי אברהם נתמעטו השנים כבר ובא תשות כח בעולם .. שמהרו תולדותיהם ני ס' ובני ע'¹³."

ימי שני חיי אברהם גו"¹⁴. משא"כ גבי ישמעאל שאין יתור בלשון הכתוב, ע"ש, וכמו שהקשה עליו במשכיל לדוד שם (וראה שם (וכן בגו"א, לבוש ועוד) עוד קושיות על פ' הרא"ם. ואכ"מ).

(9) לולא דמסתפינא הייתי אומר דברש"י ה' כתוב „בן ק' כבן ע' לכה (או כיו"ב – ראה לקמן בפנים) ובן ע' כבן ה' בלא חטא". והמעתיק שלא הבין ה„לכה" – השמיטו. – ויש לחפש בדפוסים הראשונים וכת"י**.

זה עתה ראיתי במהד"ת של ברלינר שהוסיף בסוגריים תיבת „לכה" אל לא ציין מקורו.

(10) ועפ"ז מתורצת בפשטות קושיית המפרשים (גו"א ודברי דוד ריש פרשתנו) דל"ל היקש ד„בן ק' כבן ע'", והרי בהיקש „בן ק' כבן ה'" סגי?

(11) לך יו, יז.

(12) וכבר הארכו בזה ברמב"ן ומפרשי רש"י שם. ואכ"מ.

(13) דתרה הוליד את אברם והוא בן ע' (נת יא, כו). וצ"ע

(* להעיר דגבי אברהם לא העתיק רש"י בהד"ה תחילת הכתוב „ואלה ימי שני חיי אברהם אשר חיי (ומזה מוכח גם דלא כפי החוקיו וגו"א ריש פרשתנו. לבוש פרשתנו כה. ז. ועוד).

** בדפוס ראשון וכת"י רש"י שתח"י הוא כבפנים. ובדפוס שני דרש"י כל פירוש רש"י זה ליתא.

לעילוי נשמת

הרה"ח הת' אי"א רב פעלים ובעל מרין מטובו מקושרי רבותינו נשיאינו והולכי בדרכיהם, דרך הקודש יקרא לה

שליח כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לארצנו הקדושה ת"ו

הרב ר' מנחם מענדל

בהרה"ח ר' מנחם מענדל ומרת מארייאשא באדאנע ע"ה

פוטער פאס

נפטר ד' תמוז ה'תשנ"ה

וזוגתו מרת לאה ע"ה

בת ר' בניציון ומרת שרה הי"ד

נפטר ה' כסלו ה'תשס"ג

תנצב"ה

נדפס ע"י צאנזאיהם שיחיו

בנס¹² – „היפלא מה' דבר¹⁸ – כדי שילד לה יצחק. (אלא, ששרה חשבה, שגם אברהם כבר אינו יכול להוליד¹⁹ – „ותצחק שרה... אחרי בלותי... וראוני זקן²⁰“).

לפי זה מתורץ גם קושי גדול, מדוע אין רש"י מסביר שום דבר, על כך שלאברהם נולדו ילדים (בני קטורה²¹) למעלה מארבעים שנה לאחר לידת יצחק²², ואינו מציין כאן שהולדה זאת היתה באמצעות נס¹² –

כי עובדה זו כבר מוסברת על-ידי המילים „בן ק' כבן ע'“, שאצל אברהם לא היתה קיימת תשות (כח), שהגבילה את הולדת הילדים עד לגיל שבעים²³, ל„תשות כח“ זו לא היתה

אבל לא הובא זה בפירוש עה"ת. וי"ל הטעם – כי הוא היפך הפשט, כדמוכה מישמעאל כו' (כמ"ש בראב"ג נח שם). ומ"ש רש"י (לך טו, ה), „צא מאצטגנינות שלך .. שאינך עתיד להעמיד בן כו'“ – הרי (נוסף למ"ש במפירשי רש"י שם, שעכצ"ל שהכוונה ב„להעמיד בן“ היא לבן משה – שהרי נולד ישמעאל קודם שנשנתה שמו לאברהם – הרי) מזה ששינוי „החזל“ (פרש"י שם) דיו שילד בן, מוכח שלא ה' עקר.

18) וירא שם, יד.

19) ואף שהוליד ישמעאל בהיותו בן פ"ז שנה, כנ"ל (וראה לך שם: עצרני גו' (ולכן) בא גו') – אין זו הוכחה שגם עתה (י"ד שנה לאחר) עדיין ראוי להוליד. ודוחק קצת. וראה לקמן בפנים סעיף ג.

20) וירא שם, יב. וראה רש"י לך טו, ה.

21) פרשתנו כה, א ואילך. וראה רש"י פרשתנו (כד, סב) שבעת שיצחק חזר מהליכתו להביא הגר לאברהם שישאנה פגש את רבקה כו'.

22) שהרי יצחק נשא את רבקה בהיותו בן ארבעים שנה (תולדות כה, כ).

23) והו ג"כ וחיודוש בלימוד זה (בן ק' כבן ע') – שלכן הוצרך הכתוב להוסיף תיבת שנה גם גבי כלל זה – כי לולי זה ה' מקום לומר, דזה שהוליד אברהם בני קטורה הוא (לא מפני שמלכתחילה לא ה' אצלו, תשות כח, כ"א) מפני טלאחרי שנתברך מהקב"ה שילד יצחק חזר כחו כו' ונשאר אצלו גם אח"כ,

(ובפרט שנתברך (לך יו, ו), והפירתי אותך במאד מאד" – דלא כשרה שנתברכה רק, גתתי ממנח .. בן" (שם, טו)). וע"ז מחדש הכתוב שאברהם ה' „בן ק' כבן ע'“, שמלכתחילה לא ה' תשות כח אצל אברהם, וה' אפשר להוליד ע"פ טבע.

השפעה על אברהם²³, ולפיכך נולדו הילדים בגיל מאה שנים, ואף הרבה יותר מאוחר, כשם שבמעלה של „בן ע' כבן ה' בלא חטא“ אין הכוונה שלאחר גיל שבעים השתנה ח"ו הדבר, אלא הכוונה היא שהוא היה כל ימי חייו בלא חטא²⁴.

ג. הקשיים על ההבדלים בפרושי רש"י

באמצעות הבדל זה בין אברהם לשרה יובנו ההבדלים בפירושי רש"י:

על הפסוק²⁵ „היניקה בנים שרה“ מפרש רש"י: „ביום המשתה הביאו השרות את בניהן עמהן והיניקה אותם, שהיו אומרות לא ילדה שרה אלא אסופי הביאה מן השוק“. ועל הפסוק (בתחלת פרשת תולדות²⁶) „אברהם הוליד את יצחק“ אומר רש"י „לפי שהיו ליצני הדור אומרים מאבימלך נתעברה שרה... מה עשה הקב"ה צר... והעידו הכל אברהם הוליד את יצחק“.

צריך להבין מדוע אומר רש"י אצל שרה שהשרות²⁷ (נשים חשובות) אמרו „לא ילדה שרה“, ואצל אברהם אומר שהיו „ליצני הדור אומרים מאבימלך נתעברה שרה“²⁸?

23* וגם אצל יעקב לא היה תשות כח, שהרי נשא אשה בהיותו בן פ"ד (ראה רש"י ס"פ תולדות, ויצא כט, כא) – ובפשטות הטעם שלא נשא קודם י"ל שהי' מפורסם ציווי אברהם לא לקח גו' כ"א ממשפחתי גו' ולא רצה לעיוב הוריו עד שיצוהו ע"ז (ראה רש"י ס"פ נח). ולכן רק אח"כ אמר „אימתי אעמיד י"ב שבטים“ (רש"י ויצא שם).

וראה לקמן בסוף השיחה והערה 46.

24) ראה שקו"ט במפירשי רש"י (רא"ם (ד"ה שני ח"ש), גו"א (נוד) ריש פרשתנו – בנוגע לשרה ואכ"מ.

25) וירא כא, ו. וראה גם רש"י לך יו, טו.

26) כה, יט.

27) וברש"י לך שם, ושהו מרננים עליהם כו". וראה השינויים בזה גם במקומות שצויינו בהערה 30. פסיקתא דר"כ פ' שוש איש. פסיקתא רבתי פמ"ב. ואכ"מ.

28) ע"פ פ"ה הא' ברש"י וירא (כא, ב), „שנולד לט' חדשים

והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מוכן שזה שייך לכל יהודי, בלי יוצא מן הכלל.

...ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות – בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך [נגם הקב"ה הוא שליח (מגיד דבריו ליעקב גו"א¹¹)], וביחד עם עשר הספירות – הרי עצמותו ומהותו בעצמו, כביכול, הוא משיח צדקנו: „שלח נא ביד תשלח“ – שלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש!

ואפילו אם עדיין יכול להיות ספק, שמא הקב"ה רוצה להחזיק את ישראל עוד רגע אחד בגלות, למען גודל הנחת-רוח שיש לו ית' מהעבודה בזמן הגלות – צועק יהודי: „כל מה שיאמר לך הבעל-הבית עשה חוץ מצא"י¹²; כל מה שבעל-הבית, זה הקב"ה, אומר צריך לעשות – „חוץ מצא"י, חוץ מלהישאר עוד רגע ח"ו במצב של „צא"י, מחוץ לשולחן אביהם. מבקשים ותובעים כביכול מהקב"ה: „שלח נא ביד תשלח“ – בשנת ובתחלתה י"ד תשלח“ והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה!

ויחד עם השלימות בעבודת השליחות (בסיום לקו"ת פרשת ברכה) יש מיד את שלימות הנישואין – שיר-השירים – של ישראל וקוב"ה [ובפרט על-ידי שמקבלים גם את ההחלטה הטובה ללמוד את כל ספר תורה-אור וליקוטי-תורה כל חלקיהם עד סיומם. שעל-ידי לימוד התורה בענינים אלו, הרי זה ממחר עוד יותר את ההמשכה בפועל].

...ורואים בפועל איך שהי' ואיך שנהי' עכשיו (הקיום ד') וילחום מלחמת ה'...
וינצח בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. ונצחון הוא גם
מלשון נצחיות, קשור עם הגילוי של "נצח": נ' – גילוי שער הנ"ן, צ' – שנת הצדיק
(כפי שבניי קראו לשנה זו) וח' – הגילוי של משיח צדקנו, הקשור במספר שמונה
(שמונה ניסיון אדם').

מזה מובן, דמיון שהשלוחים כבר הגיעו מומן לאחר מילוי התחלת עבודת
השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ומומן אחרי אמצע
עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל),
ואעפ"כ עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה – צריך לומר,
שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: על פי הידוע ש"בכל דור ודור נולד אחד מזרע יהודה שהוא ראוי להיות
משיח לישראל". "א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת
וישלוהו כו"כ⁸, ועל-פי הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – השליח היחיד
שבדורנו המשיח היחיד שבדורנו – שכבר סיימו את כל העבודה, הרי מובן,
שמתחיל להתקיים ה"ש"לח נא ביד תשלח"י⁹, השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר.
ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא – לקבל פני
משיח צדקנו בפועל ממש, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל
ישראל מהגלות!

...מזה יש להסיק את ההוראה בפועל, בעמדנו עתה בהתחלה ובפתיחה של
"כינסו השלוחים העולמי":

לכל לראש – צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות
של השלוחים ושל כל יהודי מתבטאת עכשיו בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת
המעינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו – כיצד זה מוביל לקבלת פני
משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינסו – "כל ימי חיך להביא לימות המשיח": כל עניני
העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות
חדורים ב"להביא לימות המשיח", לא רק "לרבות" (כפי שכתוב בכ"מ), שהוא
(השליח) עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה וייהנה מזה וכו'. אלא
– "להביא", שהוא עושה כל התלוי בו כדי להביא "לימות המשיח" לשון רבים,
לא רק ההתחלה של יום אחד אלא של ימות (ל' רבים) – ימות המשיח (לא רק
כאשר המשיח הוא "בחזקת משיח"⁵, אלא כל ימות המשיח – גם השלימות של
"משיח ודאי"⁶ וכו').

והכוונה בפשטות היא – שמכינסו השלוחים צריכים לבוא ולהביא החלטות
טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו
ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו על ידי שהוא מסביר את ענינו של משיח,
כמובאר בתורה שבכתב ובתושבע"פ, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי
שכלו והבנתו, כולל במיוחד – על-ידי לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של
חכמה בינה ודעת.

כמורכב אין מובן: העובדה ש"היניקה בנים שרה" מוכיחה ש"ילדה שרה", ואין זה
"אסופי", אבל אין זאת הוכחה לכך שזהו בנו של אברהם, והשרות יכלו אפוא לומר,
כליזני הדור, ש"מאבימלך נתעברה שרה"²⁹, ביוצן שאברהם הוא זקן בן מאה
שנה?

והקושי הגדול עוד יותר, שהרי בגמרא³⁰
מובאים שני הענינים בהמשך אחד –
"היניקה בנים שרה .. היו כל אומות העולם
מורגנים .. שהביא אסופי מן השוק ..
אברהם אבינו הלך וזימן כל גדולי הדור
ושרה אמנו זימנה את נשותיהם .. והיניקה
את כולם, ועדיין היו מורגנים ואומרים אם
שרה בת תשעים שנה תלד, אברהם בן מאה
שנים יולד, מיד נהפך קלסתר פנים של
יצחק..."

אבל לפי כל האמור לעיל יתורצו כל
הקשיים: תמיהתן של השרות היתה מלכתחילה
רק לגבי שרה, כי אצלה, "הדל להיות..." ולא
ייתכן שתלד ילדים ואילו לגבי אברהם, אשר
הוליד את ישמעאל בהיותו בן פ"ז שנה, אין זה
כלל פלא שהוא יכול להוליד ילד גם בהיותו בן
מאה.

לפיכך לא היה אצל אנשים חשובים בכלל
פלא ש"אברהם הוליד את יצחק", רק "ליזני
הדור", אשר אינם מתענינים באמת, אלא
מחפשים מקום ללעג, רק הם אמרו
ש"מאבימלך נתעבר שרה".

אבל הקב"ה רצה למנוע אפילו את לעגם
של "ליזני הדור", ולפיכך, "צר קלסתר פניו
של יצחק דומה לאברהם והעידו הכל אברהם
הוליד את יצחק".

שלא יאמרו מכותו של אבימלך הוא" – מובן שרק, ליזני
הדור" היו אומרים כן. ולהעיר גם מרש"י שם כ, טו.
(29) או ממי שהוא אחר (ראה הערה שלפניו).
(30) ב"ב פו, א, וראה תנחומא תולדות (א"ג). ועוד.

ד. הקושי על פירוש מספר שנות
חיי ישמעאל

הסיבה לכך שרש"י אינו מפרש אצל
ישמעאל "בן ק' כבן ל' ובן ל' כבן ז'", למרות
שגם שם כתוב, "שנה בכל כלל וכלל" היא,
ששם הדבר מובן מאליה, לפי פרוש רש"י
בהמשך, אצל אברהם: בן ק' כבן ל' – ללא
תשות כח³¹, ובן ל' כבן ז' – לחטא (חזרתו
בתשובה³² היתה כבר מגיל שלושים שנה³³).

לפי זה צריך להבין את דברי רש"י במקום
זה:

על, "ואלה שני חיי ישמעאל..."³⁴ אומר רש"י
: "למה נמנו שנותיו של ישמעאל כדי לייחס
בהם שנותיו של יעקב", כפי שמסביר רש"י
מיד אחר כך, ש"משנותיו של ישמעאל למדנו
ששימש יעקב בבית עבר י"ד שנה". כלומר,
בציון מספר שנותיו של ישמעאל בפסוק, אין
הכוונה רק לישמעאל עצמו, אלא גם, כדי
לייחס בהם שנותיו של יעקב".

ולפי פרוש רש"י זה אין מובן כלל וכלל
"למה נכתב שנה בכל כלל וכלל?"

אם כך, הכרחי לומר שבפרוש רש"י אין
קיימת כאן מלכתחילה, לאחר הפירוש לגבי
אברהם, הקושיה, "למה נכתב שנה...", אלא
השאלה היא, "למה נמנו שנותיו של ישמעאל"
בכלל? שהרי, ה"בן חמש למקרא" רואה שאין
התורה מספרת אפילו פרטים לגבי חנוך
ומתושלח³⁴ הצדיקים³⁵, ועל כך עונה רש"י,
שהפירוט הוא לגבי יעקב אבינו.

(31) דבן שלשים לכה (אבות פ"ה שם) – והוא נראה
במחשך גם לבן חמש. וראה לקמן בפנים.
(32) רש"י כה, טו. וראה רש"י כב, א. וראה לקמן הערה
40. ולהעיר מריב"א עה"ת ריש פרשתנו (בשם הר"ד
אליקים). משכיל לדוד שם (בסוף הד"ה).
(33) ראה לקמן בפנים והערה 40.
(34) רש"י נח ז, ד.
(35) ראה פרש"י במגלה – שצינו רש"י כאן.

במצב פון „צא“ בחוץ פון שולחן אביהם, מען בעט און מען מאַנט כביכול באַ דעם אויבערשטן: „שלח נא ביד תשלח“ – בשנת ובתחלתה „יד תשלח“ און ברענג שוין די גאולה האמיתית והשלימה!

און צוזאַמען מיט שלימות בעבודת השליחות (כסיום לקו"ת פ' ברכה) האָט מען גלייך די שלימות הנישואין – שיר השירים – פון ישראל וקוב"ה [ובפרט דורך דעם וואָס מ'נעמט אָן אויך די החלטה טובה צו לערנען גאַנץ ספר תורה אור ולקוטי תורה כל חלקיהם עד סיומם. וואָס דורך לימוד התורה בענינים אלו, איז דאָס נאָכמער ממחר די המשכה בפועל].

(משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ה מרחשוון, מבה"ח כסלו תשנ"ב)

החידוש שניתוסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות הוא: לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה... שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק פרט (או כלל) בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי ביהדות – הכנה לביאת משיח צדקנו – שכולל את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

כפי המדובר כמה פעמים (ובפרט בחדשים ושבועות האחרונים), שעל פי הודעת חז"ל⁴¹ שכבר יכלו כל הקיצין, וההודעה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה גם כן, עד שכבר סיימו את כל עניני העבודה (אפילו "לצחצה את הכפתורים"⁴²), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו – הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש!

מזה מובן, שהמטרה של כינוס השלוחים העולמי הנוכחי מתבטאת בנקודה זו – להתדבר ולצאת עם החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד למלא את השליחות המיוחדת של הזמן שלנו: קבלת פני משיח צדקנו.

...כמדובר לעיל, הודיע כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל עניני העבודה, ועומדים מוכנים, "עמדו הכן כולכם", לקבלת פני משיח צדקנו.

כפי שרואים זאת גם (כמדובר כמה פעמים) בזה, שבמאורעות העולם התקיימו כמה סימנים של הגאולה, החל מהסימן (בילקוט שמעוני⁴³) ש"הגיע זמן גאולתכם", כפי שרואים מזה ש"מלכיות מתגרות זו בזו"⁴⁴, בפרט במדינות הערביים.

הביטוי „ויגוע“⁴¹ (ביטוי המופיע רק לגבי צדיקים⁴²), אי אפשר כלל להשוות זאת לצדקותו של יעקב.

המעלה של „בן שלושים“, לפני תשות-הכח של בן ששים ובן שבעים, היא „בן שלושים לכח“, כלשון המשנה⁴³. וגם „בן חמש“ רואה באופן מוחשי, שבגיל שלושים גבורת האדם היא במלוא עוצמתה. ובחיות ישמעאל אדם אשר „ידו בכל“⁴⁴, מובן, שבגיל שלושים הוא היה גבור.

ולמרות זאת אי אפשר להשוות גם את גבורת ישמעאל לגבורת יעקב, כפי שמפרש רש"י על הפסוק⁴⁵, „ויגל את האבן מעל פי הברך“ – „כמי שמעביר את הפקק מעל פי צלוחית להודיען שכרוח גדול“⁴⁶, על-אף שיעקב היה אז, לפי פרוש רש"י⁴⁷, בן ע"ז שנה.

הענין המיוחד של „בן שבע“ מובן מפירוט רש"י הנ"ל לגבי אברהם – „בן ע' כבן ה' בלא חטא“ – שבהיותו קטן, הוא „בלא חטא“.

ניתן היה לחשוב שלגבי פרט זה אי אפשר להבדיל בין ישמעאל ליעקב, כי בענין של

לפי זה מובן, שגם בכתיבת „שנה בכל כלל וכלל“ אין הפסוק מתכוון להשוות את שנותיו של ישמעאל („בן ק' כבן ל'...“), שזוהי מעלה רק אצל ישמעאל, שהרי הפסוק איננו מתכוון בכלל רק לישמעאל עצמו, אלא גם ליעקב.

הפירוט אצל ישמעאל, וכתיבת „שנה בכל כלל וכלל“, הרומזים, כדלעיל, למעלה שהיתה אצל ישמעאל בכל התקופות (ק', ל', ז'), אינם באים כדי להשוות את שנותיו של ישמעאל זו לזו, אלא „כדי לייחס בהם... יעקב“³⁶: כדי לספר על יחוסו ומעלותיו³⁷ של יעקב, כדי שידעו ששנותיו של יעקב היו מיוחדות – מעלות אלו עצמן היו אצל יעקב, אך באופן שונה לחלוטין.

ה. אי אפשר להשוות בין יעקב לישמעאל

ההסבר לכך הוא:

השינוי שחל אצל ישמעאל לקראת היותו „בן ק'“ היה, היותו בעל תשובה, כדברי רש"י בפירושו³⁸, שישמעאל חזר בתשובה עוד בחיי אברהם, והלוא ישמעאל היה בעת מיתת אברהם³⁹ בן תשעים ושמונה שנים⁴⁰.

וזאת הכוונה בדברי רש"י, שלמרות היות ישמעאל בעל תשובה, עד אשר כתוב עליו

(36) להעיר גם מיריעות שלמה למהרש"ל (והובא בשפ"ח) לפרש"י שם.
(37) ועפ"ז יומתק הלשון „לייחס“ ולא בפשטות „לידע“ וכיו"ב.

(38) לך טו, טו. פרשתנו כה, ט.
(39) שהרי כשגולד ישמעאל ה' אברהם בן פ"ז (כנ"ל), ואברהם מת בן קע"ה (פרשתנו כה, ז).

(40) להעיר, שמפרש"י וירא (כב, א. שם, ג) משמע, שישמעאל כבר עשה תשובה בעת העקידה, ואו ה' בן נ"א שנה [כי יצחק ה' בן ל"ז בעת העקידה (רש"י תולדות כה, כ), וישמעאל ה' בן י"ד כשגולד יצחק (שנימול בן י"ג שנה (לך יז, כה), ולמועד הזה בשנה האחרת) (לך שם, כא) נולד יצחק]. וראה לעיל בפנים.

(41) פרשתנו כה, יז.
(42) רש"י שם.
(43) אבות פ"ה שם.
(44) לך טו, יב.
(45) ויצא כט, יז"ד.
(46) שמוה גופא מוכח שגם גבורה גשמית מעלה היא (גם אצל יעקב. ולהעיר ממחול (שבת צב, א. נדרים לה, א) שאין השכינה שורה אלא על גבור (ועיין רמב"ם הל' יסודי התורה פ"ז ה"א).
ויש לומר טעם לזה גם ע"ד הפשט – כי זה נוגע לקיום הציווי הראשון* (בראשית א, כח), מלאו את הארץ ונבשטה ורדו גו'. ואכ"מ.
(47) ס"פ תולדות.

(* עפ"ז יומתק ג"כ מה שדוקא כאן הודיע המתוב שכחו גדול – כי הליכת יעקב לבית לבן היתה לקחת לו משט אשה – קיום הציווי „פרו ורבו (ומלאו את הארץ ונבשטה ורדו גו')“.

(ל' רבים) – ימות המשיח (און ניט נאָר ווען משיח איז „בחזקת משיח“⁵⁵, נאָר אַלע ימות המשיח – אויך די שלימות פון „משיח ודאי“⁵⁶ וכו').

ובפשטות מיינט דאָס – אַז פון דעם כינוס השלוחים דאַרף מען קומען און להביא החלטות טובות ווי יעדער שליח דאַרף זיך אַליין צוגרייטן און צוגרייטן אַלע אידן במקומו ובעירו וכו' צו מקבל זיין פני משיח צדקנו, דורך דעם וואָס ער איז מסביר דעם ענין פון משיח כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ באופן המתקבל צו יעדערן לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – דורך לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן פון חכמה בינה ודעת.

און היות אַז דאָס איז די עבודה פון דעם זמן, איז מובן אַז דאָס איז שייך צו יעדער אידן אַן אויסנאָם כלל.

. . . ועוד ועיקר: וויבאלד אַז מ'האָט שוין פאַרענדיקט די עבודת השליחות – קומט צוגיין יעדער שליח צו דעם משלח האמיתי, דער אויבערשטער, און איז מודיע: עשיתי את שליחותי, און איצטער איז געקומען די צייט אַז דו כביכול זאַלסט טאָן דיין שליחות [וואָס אויך דער אויבערשטער איז אַ שליח („מגיד דבריו ליעקב גו"י"), און צוזאַמען מיט די עשר ספירות – איז עצמות ומהות אַליין כביכול משיח צדקנו]: „שלח נא ביד תשלח“ – שיק אונז משיח צדקנו בפועל ממשי!

און אפילו אויב עס קען נאָך זיין אַ ספק אַז דער אויבערשטער וויל האַלטן אידן נאָך אַ רגע אין גלות צוליב דעם גודל הנחת רוח והנאה וואָס די עבודה אין גלות פאַרשאַפט אים – שרייט אַ איד: „כל מה שיאמר לך הבעה"ב עשה חוץ מצא"י¹², אַלץ וואָס דער בעה"ב זה הקב"ה זאָגט דאַרף מען טאָן „חוץ מצא"י, צו בלייבן נאָך אַ רגע ח"ו

(11) תהלים קמז, יט. וראה שמריר פ"ל, ט.

(12) פסחים פו, ב.

קטנים „בלא חטא“ שניהם שוים, לפיכך אומרת התורה, שגם בענין זה⁴⁸ אי אפשר להשוות בין ישמעאל ליעקב, כי עצם מציאותו של יעקב שונה מישמעאל, בן האמה⁴⁹, ולכן בכל פרט ופרט שונה יעקב

ותו לא (וראה רמב"ן שם דמפרש בהיפך). ובכל אופן קשה מפרש"י ח"ש כד, מט. ואכ"מ.
(50) להעיר גם מלקו"ש [המתורגם] חט"ז ע' 161 ואילך.

(48) להעיר מרש"י תולדות כה, כב.
(49) ועפ"ז יובן פרש"י ח"ש כד, ח „ענר אשכול וממרא“.

לזכות

כ"ק אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח

ויה"ר שעי" קיום הוראת
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)
להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',
שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח
לעולם ועד

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, דער איינציגער שליח שבדורנו, דער איינציגער משיח שבדורנו, אז מ'האט שוין אלץ פארענדיקט – איז פארשטאנדיק אז ס'הויבט זיך אן מקויים ווערן דער „שליח נא ביד תשלח", די שליחות פון כ"ק מו"ח אדמו"ר. און דערפון איז מובן, אז די איינציקע זאך וואָס איז איצטער געבליבן אין דער עבודת השליחות, איז: צו מקבל זיין פני משיח צדקנו בפועל ממש, בכדי ער זאל קענען מקיים זיין שליחותו בפועל און אַרויסנעמען אַלע אידן פון גלות!

. . . דערפון האָט מען די הוראה בפועל וואָס מ'דאַרף אַרויסנעמען שטייענדיק איצטער באַ דער התחלה ופתיחה פון דעם „כינוס השלוחים העולמי":

לכל לראש – דאַרף מען אַרויסקומען מיט אַ הכרזה והודעה צו אַלע שלוחים, אַז די עבודת השליחות איצטער און פון יעדער אידן באַשטייט אין דעם – אַז מ'זאל מקבל זיין פני משיח צדקנו.

דאָס הייסט: אַלע פרטים אין דער עבודת השליחות פון הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, דאַרפן זיין דורכגענומען מיט דער נקודה – ווי דאָס פירט צו קבלת משיח צדקנו.

ווי אונטערשטראַכן אין דעם נושא הכינוס – „כל ימי חיך להביא לימות המשיח": אַלע עניני עבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) דאַרפן זיין דורכגענומען מיט „להביא לימות המשיח", ניט בלויז „לרבות" (ווי עס שטייט בכ"מ), אַז ער (דער שליח) שטייט און וואַרט ביז משיח וועט קומען און דעמולט וועט ער אין דעם איינטייל נעמען און דערפון הנאה האָבן וכו', נאָר – „להביא", ער טוט כל התלוי בו צו ברענגען „לימות המשיח" לשון רבים, ניט בלויז די התחלה פון איין טאָג נאָר פון ימות

(9) שמות ד, יג.
(10) ברכות פ"א מ"ה.

הוספה

בשורת הגאולה

ה.

וזהו גם א' הטעמים להדפסת קונטרס עץ החיים בהוצאה מיוחדת וחלוקתו לכאור"א מאנשים נשים וטף בסיום וחותם יום ההולדת כ"ף מרחשון (התחלת ערב שבת זה) . . כדי להדגיש שכל הדברים האלה נמשכים בתקפם ובשלימותם (וביתר שאת) ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ה"מנהל-פועל" דשיבת תומכי תמימים, ובפרט לאחר מלאות ארבעים שנה להסתלקותו, ש"קאי איניש אדעתי דרביי", ובמילא נשלמה כבר העבודה דדור השלישי (לאדנ"ע), דור הגאולה, „ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו".

. . . ויה"ר שההוספה בלימוד והפצת תורת החסידות, ביחד עם ההוספה בלימוד נגלה דתורה, שכמה עניני נגלה דתורה נמצאו במאמר זה, והפצת התורה והיהדות, כולל ובמיוחד ע"י הקמת מוסדות חדשים, וביסוס וחיזוק והרחבת המוסדות הקיימים, בתי תורה, בתי תפלה (עבודה) ובתי גמילות-חסדים – ימהרו ויזרו ויביאו תיכף את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יאמרו ליצחק דוקא „כי אתה אבינו" – „תולדות יצחק".

ובהדגשה יתירה מצד השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – ששמו השני (סיום וחותם שמו) יצחק, אשר, עוד בזמנו העיד שנשלמו כל עניני העבודה, גם „צחצוח הכפתורים", ולכן ציוה (ונתן כח) „עמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו, ועאכו"כ בימינו אלה.

(1) ע"ז ה, רע"ב.
(2) הושע ו, ב. וראה מצר"ד עה"פ.
(3) ישעי' סג, טז. שבת פט, ב.
(4) שיחת שמח"ת תרפ"ט.
(5) אגיק שלו ח"ד ריש ע' רעט.

ווי מ'זעט דאָס אויך (כמדובר כמ"פ) אין דעם וואָס אין די מאורעות העולם ווערן מקויים כמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך אָנהויבנדיק פון דעם סימן (אין ילקוט שמעוני⁶) אַז „הגיע זמן גאולתכם“ פון דעם וואָס „מלכיות מתגרות זו בזו“⁷, בפרט אין די מדינות הערביים.

. . . און מ'זעט בפועל ווי עס איז געוואָרן און עס ווערט דער „ילחום מלחמת ה'“⁸ וינצח בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. און נצחון איז אויך מלשון נצחיות, פאַרבונדן מיט דעם גילוי פון „נצח“: נ' – גילוי שער הנון, צ' – שנת הצדיק (ווי אידן האָבן אָנגערופן דעם יאָר), און ח' – דער גילוי פון משיח צדקנו, וואָס איז פאַרבונדן מיט מספר שמונה (שמונה נסיכי אדם).

דערפון איז פאַרשטאַנדיק, אַז וויבאַלד די שלוחים האַלטן שוין פון לאַנג נאָך מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, און פון לאַנג נאָך אמצע עבודת השליחות, ביז אַז מ'האַט שוין מסיים געווען די שליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ איז די גאולה האמיתית והשלימה נאָך ניט געקומען בפועל ממש – דאַרף מען זאָגן אַז ס'איז נאָך געבליבן עפעס צו טאָן וואָס וועט ברענגען די גאולה בפועל.

און דאָס איז: ע"פ הידוע אַז „בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל“, „א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"ם, וע"פ הודעת

ובפרט כשרואים המאורעות שבתקופה האחרונה בנוגע ל„תולדות ישמעאל“ (שבסיום פרשתנו) – אשר, נוסף לכך שכללות הענין ד„מלכיות מתגרות זו בזו“ הוא מסימני הגאולה, כמארוז"ל „אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח“, ה"ז בהדגשה יתירה בנוגע ל„תולדות ישמעאל“, כדאיתא בילקוט שמעוני⁹ „שנה שמלך המשיח נגלה בו . . . מלך פרס מתגרה במלך ערבי . . . כל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים“ (כפי שרואים במוחש הבלבול דאזה"ע שלא יודעים מה לעשות, ומחפשים עצות שונות כו'), והקב"ה אומר לישראל „בני אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . . הגיע זמן גאולתכם“, וממשיך, ש„מלך המשיח . . . עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם“ – כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד לאחרונה.

(משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ב מרחשון תנש"א)

(3) ישע"י רמז תצט.

(4) מדרש לקח טוב לך לך יד, א. וראה גם ב"ר פמ"ב, ד.

(5) רמב"ם הל' מלכים פ"א ה"ד.

(6) סוכה נב, ב.

(7) פ"י הברטנורא למגילת רות.

(8) ראה שר"ת חת"ס חר"מ (ח"ז) בסופו (סצ"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף

כלל ע' ועוד.

(6) ב"ר פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך לך יד, א.

(7) ישע"י רמז תצט.

(8) להעיר מדיוק לשון המדרש „עומד על גג בית המקדש“ – שנגיין לא נתקדשו (פסחים פה, סע"ב. רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), די ש לומר, שבזה מרומז שההכרזה „ענוים הגיע זמן גאולתכם“ באה מחוץ לארץ שלא נתקדשה בקדושת ארץ ישראל, בדוגמת החילוק שבין גג המקדש להתוך המקדש עצמו.

ו.

ויהי רצון, שכיון שבימינו אלה נשלמו כל מעשינו ועבודתינו בכל פרטי הענינים דמאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, ובאופן דשני חיי שרה שכולן שוין לטובה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר צחצחו את הכפתורים, ועומדים מוכנים לקבל פני משיח צדקנו, ובפרט שלאחרי זה עברו עוד עשירות שנים שבהם צעקו בני"י עד מתי (וואס דאס דארף דאך אויך האבן א שיעור), תבוא תיכף ומיד הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(ממאמר ויהיו חיי שרה תנש"א — ספר המאמרים מלוקט ח"ה ע' 60)

מת.

דער חידוש אין דער עבודת השליחות וואס איז צוגעקומען במיוחד בזמן האחרון: לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה . . א חידוש כללי ועיקרי וואס איז ניט בלויז נאך א פרט (אדער א כלל) אין דער שליחות, נאך אן עיקר און אן ענין כללי ביותר, ביז דעם ענין הכי כללי אין אידישקייט — הכנה לביאת משיח צדקנו — וואס נעמט ארום אלע נקודות ופרטים פון דער עבודת השליחות.

ווי מ'האט שוין גערעדט מערערע מאָל (ובפרט אין די לעצטע חדשים און וואָכן): לויט דער הודעה פון חז"ל איז ס'איז שוין „כלו כל הקיצין“, און די הודעה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, און מ'האט שוין אויך תשובה געטאָן, ביז און מ'האט שוין פאָרענדיקט אלע עניני עבודה (אפילו „צופוצן די קנעפּ"2), און מ'שטייט גרייט צו קבלת פני משיח צדקנו — איז איצטער די עבודה און שליחות: צו זיין גרייט בפועל צו מקבל זיין פני משיח צדקנו בפועל ממש!

דערפון איז מובן, און אין דעם באַשטייט די מטרה פון דעם היינטיקן כינוס השלוחים העולמי: צו זיך צוזאָמענרעדן און אַרויסקומען מיט החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, ווי צו אויספירן די שליחות מיוחדת פון דעם איצטיקן זמן: קבלת פני משיח צדקנו.

. . . מ'האט גערעדט פריער, און כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט מודיע געווען, און מ'האט שוין פאָרענדיקט אלע עניני העבודה, און מ'שטייט שוין גרייט, „עמדו הכן כולכם“, צו מקבל זיין פני משיח צדקנו.

(1) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(2) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח"ד ריש ע' רעט.

(1) סנהדרין צו, ב.

(2) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.